

Shadowrun v prostředí Falloutu

Dalibor Karásek

21. ledna 2012

Seznam postav

Marshal Svatopluk Bedna Před válkou byl právník, úspěšný kulturista (vyhrál místní kolo soutěže pořádané v jeho posilovně) a co se týče peněz, byl celkem za vodou. Nové technologie umožnily se nechat trochu vylepšit, takže do toho šel. Hlavně ta vychytávka, co vám umožní spát místo 8 hodin denně jenom hodky 4, sakra pomohla. Jo, častěji chytal rýmu, prodělal pár ošklivých zápalů plic, ale ve výsledku na tom vydělal. No a samozřejmě ty nové posilovače svalů, paráda!

Ale co svět nechtěl, Amíci do toho s Číňany praštili a začala třetí světová. Lehce nedobrovolně vstoupil do armády. Díky jeho svalům dostal do ruky podporu družstva a naučili ho střílet z kulometu. Pořádně. Osvědčil se v boji a díky kontaktům se dostával do stále lepších a lepších jednotek. Původní myšlenka byla, že díky tomu bude ve výhodnější pozici a nikdo ho jen tak neodepíše. To se lehce zvrhlo, když ho vybrali pro nový kyberware. Málo v té chvíli tušil, že si všechny operace vlastně platil sám, protože zabavili jeho konta i majetek.

Protože byl nejmoderněji vybavený, dostával se naopak do rizikovějších misí, které by jiné jednotky nezvládly. Nestihl se však v novém zařazení moc ohřát a s těžkým zraněním srdce skončil na operačním sále. Armáda rozhodla, že než aby mu vypěstovali nové, raději ho zmrazí, aby jeho bioware nedegradoval. Nacpali ho do přepravky, strčili do ledničky a šoupli do skladu, než bude čas ho vyndat. Nemělo to trvat déle, nežli měsíc, dva. . .

Na Zemi dopadl meteorit a na zmraženého veterána se zapomnělo. Probouzí se v úplně cizím prostředí. Dostává nové biowarové srdce, silnější než to, jež měl předtím. Vysvětlují mu, co se se světem stalo a žádají ho, aby se stal Marshalem. Dostává speciální oblek, jenž používala mobilní americká pěchota, a jako těžce obrněný rytíř vyjíždí do zničeného světa šířit pořádek a mír za pomoci zákona a rozžhavené hlavně svého těžkého kulometu. . .

Marie

Harvy Ča-snač-aj

Ventyl

Třasořitka (a.k.a. Tvrďák)

Deníček doktorky Marie

Měsíc před dnem D

Už týden posloucháme s holkama, co se děje na obloze. Teprve teď vlády přiznaly, že už o tom nějakou dobu vědí a chystají se na všechny možné scénáře. My jim jako obvykle nevěříme a chystáme se do práce. Moje jednotka dostala na starost evakuační tábor na Kavčích horách. Ke

stovce lékařského personálu se tu připojili skoro dvě stovky vojáků. Já velím doktorům a major Horník vojákům. Přivítal mne v táboře, takže to vypadá, že to není úplně debil.

Když vláda přiznala, že vaulty poberou jen třetinu naší populace, strhla se oprávněná vlna nevole u toho zbytku. Jo, demokracie je v tomhle ohledu pěkně na pytel.

Jak to vypadá, snědí spoluobčané do vaultů nebyli vůbec zařazeni, takže nám teď běhají po okolí, rabují a vypalují. Naše bojové sondy létají po okolí a větší skupinky rabujících zmenšují. Kupodivu, na rozdíl od míst ve vaultech, je munice mnohem víc.

Hned první den po oficiálním zveřejnění katastrofy si z Nuseláku zaskákalo skoro tři sta lidí. Záchranáři to nakonec přestali sbírat a sněžným pluhem to jen shrnují bokem na hromadu.

Alespoň že to nedělají sněžnou frézou.

Na dětském hřišti přistávají koleoptery české armády se zásobama nebo lidma a my tu děláme sklad a shromažďujeme lidi, co měli štěstí.

Jedno z mých děvčat vyhrálo zelenou kartu do amerického vaultu. Se slzama v očích jsme se s ní rozloučili a popřáli jí hodně štěstí. Slíbila, že, hned jak to půjde, se k nám vrátí. Tenkrát jsme všichni doufali že to bude opravdu jen těch deset let.

Došlo k prvním přestřelkám s davem zoufalců. Jak to vypadá, konečně si pořídili střelné zbraně, a my máme naneštěstí konečně co na práci. Raněných přibývá a venku se kupí mrtví.

Ten měsíc uběhl jako voda a práce s evakuací skončila. Skupinky zoufalců už nás obchází obloukem, munice je ještě pořád dost a my jsme za solidním opevněním. Velitel nechal několik okolních domů strhnout. Opravdu nemáme zapotřebí, aby na nás z jejich střech někdo střílel. Taky jsme zabavili budovu ČT. Vždyť teď už se na televizi odsud stejně nikdo nedívá. Ty kurvy televizní si navíc taky vybudovali vault. My si alespoň zabavili střechu a několik úklidových robotů. Na střeše se usídlila skupinka našich ostřelovačů a lůza kolem nás začala chodit ještě větším obloukem. Děvčata to zatím zvládají dobře, stejně jako vojáci. Sice ta střelba zabrnkala na naše nervy, ale držíme se, protože víme, že evakuace přijde už za pár dní.

Den před dnem D

Večer jsme si já i velitel vzali u večere slovo. Všem jsme poděkovali a poblahopřáli k vzorné službě. Ráno začne evakuace, takže poslední večer venku trochu oslavíme, i když jsme všichni ztratili spoustu známých. Můj kamarád z Nuslí, který se se svojí paranoiou chystal na apokalypsu celou dobu, co ho znám, to nakonec nevydržel a s celou rodinou se přidal k davu skokanů. Do rána jsme balili a sklízeli většinu doby. A sem tam jsme se objímali a přáli štěstí.

Den D — 26.5.2055

00:11 Asteroid vstoupil do atmosféry a severozápadní nebe se rozhořelo všemi možnými barvami. I přes spoustu slz jsme zůstávali víceméně klidní. Byli jsme spolu a měli jsme plán. Tlaková vlna oběhla třikrát zeměkouli než ztratila sílu. Nebe se ráno nerozjasnilo, protože vodní páry a popílek během zbytku noci zastínilo oblohu. Teploty začaly klesat a nemělo se to zlepšit příštích deset let. Do rána jsme všichni poslouchali v rádiu zprávy, které přišly.

Jak to vypadá, meteor jen těsně minul moře a trefil Grónsko. Připili jsme si na zdraví všech tučňáků, kteří jsou nyní vypařený v tučňáčím nebi, kde je spousta ryb a žádná kosatka. A pak i za ty, co z Grónska nestačili utéct. Přílivová vlna smetla Japonsko jak mýdlo z těla a z Japonska už nepřišlo nic. Jejich vaulty snad vydrží víc. A Nizozemí je teď taky mořem, a to by mě zajímalo, jak odtamtud tu vodu dostanou. Květa říkala, že na nešndžeografik byl dokument o přepouštěcích komorách vyvíjených speciálně pro Nizozemce. Tak uvidíme za deset let.

8:00 Evakuace byla odložena o hodinu, rabující sebrali zbytky sil a staví po městě barikády, aby se nikdo nedostal nikam. Děvčata se zatím baví, posedávají po zavazadlech a klábosí s vojáky. Někteří z nich jsou nicméně pořád na stráži. Lůza je naším jediným nepřítelem.

8:24 Doráží sonda mojího přítele. V záznamu má... jedinou větu... „už nemohu splnit slib“. Do očí mi vyhrkly slzy a já rychle smazala správu a šla pro zbytek Johnnyho do svého stanu.

Major Horník přišel o pár minut později, sednul si ke mě a koukal se, jak dojíždím láhev. Když jsem mu řekla, že pro nás nikdo nepřijede, ani se moc nedivil a mě nechybělo moc, abych ho tou lahví nevzala. Popadl mne za klopy a zvedl. Tváří se dotýkal té mojí, když říkal „Jseš důstojník tak se podle toho chovej“.

10:00 Další kontakt s velením, oddálili evakuaci pro pouliční boje o další hodinu. Horník začal obcházet svoje muže a bylo vidět, že z něj nejsou šťastní. Víc mi ale vadilo, že nejsou překvapení. Doktoři to nepřekvapivě nesnášeli dobře. Během hodiny jsem uklidňovala nejednoho ze svého personálu, a dokonce došlo na pár facek.

13:00 Velení odložilo evakuaci na příští den s tím, že nám pošlou zásoby. Naděje umírá poslední, ale někdy to kurva bolí. Slíbili pomoc a jediné co dorazilo, bylo několik sond na obloze. Jak asi ftypně dodali vojáci: „Budme rádi, že na nás nestřílí pro naše dobro.“ A my skutečně byli rádi. Major rozeslal několik průzkumných týmů na výzvědy do okolí. Munice si brali vážně dost.

Zase jsme rozbilili několik stanů, kde jsme se společně tlačili, aby nám nebyla taková zima. Nyní už to taková sranda nebyla, ale pořád jsme ještě nebyli zoufalí.

17:00 Spojil se s náma nějaký radioamatér z Moravy. Jak to vypadá, motorizovaná rota poručíka Procházky z Brna taky nebyla evakuovaná. A tak se ti hajzlíci zakopali ve vinném sklípku jeho strýce se spoustou dalších Moraváků.

Když zjistili, že máme polní nemocnici, pozvali nás k nim. A my jako trotlové dál věřili, že velení neodepíše svojí nemocnici i s lidma. Moraváci slíbili, že když si na nás vzpomenou, budou si připíjet na naše zdraví. Zasraná Morava je plná těch sklepů už několik století. Vybudovat během měsíce vlastní vault je pro ně brnkačka, prostě další sklípek.

Pitomí ožralové.

21:00 Vrátili se první z našich průzkumníků. Jak to vypadá, dostali za úkol najít obchody se zimní výbavou.

V několika dalších dnech městem procházeli a projížděly naše týmy a rabovali, co zbylo, jen místo chlastu a jídla hledali zimní bundy a lyže. Jídlo už bylo dávno pryč. Vojenské jídlo jsme se rozhodli šetřit, a tak naši průzkumníci vystříleli v Troji Zoo. Česnek je dobrá přísada k čemukoliv a kůže ze zeber a lvů se staly terčem našich smutných vtípů v následujícím období.

Den D+1 — 27.5.2055

8:00 Velení nám oznámilo že vrtulníky dorazí po poledni. Zase jsme začali balit a plni naděje, že včerejšek byl jen hrozný sen, čekali na pomoc.

13:00 Pro špatné počasí se odlet odložil na sedmou odpoledne. Když jsem velitele letecké základny požádala o rozhovor se svým přítelem, nešlo to, protože byl údajně odvolán do mise.

Den D+7 — 2.6.2055

Velení už po jedenácté odložilo naší evakuaci. Po táboře ti, co ještě mohou trousit jedovatosti, odhadují důvod, pro který to nepůjde tentokrát. Stále se nemohu spojit se svým přítelem. Jak to vypadá není v Čechách jediná vzdušná mise, u které by nechyběl. To, že za mnou přišel jeho duch v té krátké chvíli, kdy jsem spala si nechávám pro sebe. Nejen že to je nesmysl, ale morálce by to jen stěží pomohlo.

Den D+12 — 7.6.2055

Naše jednotka se přesunula o kilometr dál do stanice metra Pražského povstání a neprodleně tu začala budovat tábor a opevnění. Okamžitě jsme začali zabírat a opevňovat tunely. Tedy až po tom, co několik chlapců pro nás úspěšně sehnalo několik souprav, ve kterých se ubytujeme.

Protože jsme očekávali, že Nuselák to nevydrží, zasekli jsme se v tunelech před Vyšehradem. Odtud jsme zkusili vybrakovat hotel Forum a spojit se s vaultem pod Vyšehradem. První mise byla vojenskej problém, protože sondy přestali reagovat na naše vojenská ID a začali nás považovat, naprosto správně, za rabující dav. Ten druhej byl softvérovej problém, protože Vyšehrad na naše volání neodpovídal.

Den D+42 — 7.7.2055

Naše jednotka se rozrostla o lidi z vězeňské správy a stráže. Nebylo to daleko a byl celkem dobrý předpoklad, že tam budou nějaké zajímavé zásoby. Krom zastřelenejch vězňů a několika pracovních robotů tam byli i ti zmiňovaní dozorcí. I je nikdo neevakuoval a i jim to bylo docela dlouho slibováno. Tak i my každé ráno zavoláme velení, že pořád čekáme a oni nám pokaždé slíbí, že přijdou, hned jak bude lepší počasí. Zoo jsme sežrali a musím říct, že je mi z toho smutno. Ale alespoň neumřeli ti chudáčkové jen tak. V našem táboře se začíná šířit podivná viróza. Antibiotika nezabírají a skoro 10% lidí leží v horečkách. Alespoň tu je tepleji než těch -50 stupňů venku.

Den D +44 — 9.7.2055

Konečně se s námi spojili lidi z Vyšehradu. Že prej si mysleli, že jsme lidi, co vybrakovali náš tábor. Někdo nás prohlásil za mrtvé ten den, co přišla ta prokletá sonda. A oni neměli potřebu zjišťovat víc.

Teď mají náhodou zdravotní problém a tak se uvolili s námi promluvit. Jejich lékařský důstojník potřebuje pomoci s transplantací srdce jednomu vojákoví. Požádali jsme je o přístup do vaultu — odmítli. Požádali jsme je o nějaké zásoby — odmítli. Takže jsme jim řekli, co přesně si mohou s tím srdcem udělat, a kam si ho strčit — odmítli a už se s námi nespojili.

Zatím co my mrznem, ten hajzl, co se s náma bavil, seděl v kanclu v košili s krátkým rukávem. Když jsem ukončila vysílání, proklela jsem ho do pátého kolene. (A nikdy se nedozvěděla, že on i všichni jeho příbuzní měli ten den prapodivnou sérii nehod, která nebyla nikdy objasněna.)

První sezení

První sezení máme úspěšně za sebou :-). Družinka se úspěšně spojila, na Shadowrun kupodivu bez střílení a spousty krve. Chvilku jsme si vyjasňovali pacifistické tendence jistého člena družiny, pokud jde o zvířátka. I když jsou vyšší, nežli slon a dokáží si poradit se smečkou lvů v jednom. . .

Tvrďák rozdrtil Drtiče a stal se tak novým šampionem arény. Hospodský nám dal jídlo na měsíc. Prima.

Dostali jsme se do trollí vesnice. Zajímaví lidé. Posilují sice bez vhodných doplňků, ale i tak mají pořádné svaly. Uskutečnila se soutěž. S Tvrďákem jsme to uhráli na remízu. Jistý troll nepochopil, jak můžu být silnější, nežli on. Správná výživa a dostatek odpočinku je základ. A když jsem mu vysvětlil, že je to hlavně o hlavě, tak jí začal do posilovacího stromu třískat. . . Tvrďák mi vysvětlil, že proto trollům rostou rohy na hlavě, jako obranný mechanismus na tohle řešení problémů. . .

Po cestě zpátky objíždíme radši teritorium páračů. Sice jsme je částečně postříleli, ale nákladáku dochází náhradní pneumatiky, takže nechceme riskovat. Když nás proto obklíčí banda trollích nájezdníků, radši zastavujeme, aby nám nepoškodili autobus. Střet končí hromadou mrtvých nájezdníků a unaveným kouzelníkem. Lehce. Máme dvě bugíny, které jsou v pořádku, zbytek utrpěl v přestřelce. Někdo se vláčí s AKčkem, jinak tam nebylo moc k braní. Tam hra skončila.